

خیلواکی

استقلال

www.esteqtaal.net

پنجشنبه ۱۲ دسمبر ۲۰۲۴

مترجم: فریده نوری

افغانستان

آیا وقت آن رسیده است که دولت طالبان را به رسمیت بشناسیم؟

تاریخ نشر اول دسامبر ۲۰۲۴

آیا ادامه به رسمیت نشناختن حکومت طالبان که بیش تر از سه سال می شود که اقتدار را در دست دارند، توجیه پذیر است؟ نشناختن رژیم طالبان هیچ کمکی به بهبود وضعیت زنان افغانستان نمی کند، در حالی که سبب موانع برای جامعه بین المللی در بسیاری از مسائل داغ دیگر می گردد. سازمان ملل متحد در افغانستان امروز برای پیشبرد کار شان به مشکلات بسیار خاص مواجه اند. حکومت طالبان که از ۱۵ اگست ۲۰۲۱ قدرت را به دست دارند، به رسمیت شناخته نشده است. باوجود این عدم به رسمیت شناختن، سازمان ملل حضور سیاسی خود را در این کشور حفظ نموده است و حدود یکهزار مامور سازمان ملل متحد در آنجا برای این سازمان کار می کنند که در بسیاری

موارد کمک های بشردوستانه به مردم ارائه می نمایند، که میزان این کمک ها به چند میلیارد دلار در سال می رسد.

زمانیکه طالبان به قدرت رسیدند، به اعضای حاضر جامعه جهانی اطمینان دادند که می توانند، بمانند و از این به بعد خارجی ها (غیرنظامیان) از حمایت آنها برخوردار هستند. ماموریت های دیپلماتیک غربی همه شان برای اینکه قدرت جدید را به رسمیت نشناسند افغانستان را ترک کردند، اما دفاتر سازمان ملل متحد در جای خود باقی ماندند. و حضور خود را کمک به مردم توجیه نمودند.

حقیقت این است که افغانستان بحران های متعددی را عبور نمود. جنگ به پایان رسیده است، اما این کشور از دهه ۱۹۹۰ بدین سو با تغییرات اقلیمی مواجه بوده و از این نقطه نظر و تغییرات آب و هوا رنج می برد. خشکسالی های طولانی با باران های شدید که سبب سرازیر شدن سیلاب های مدهش، منجر به کاهش حاصلات زراعتی گردیده و سبب بیجا شدن دهاقین از قریجات به شهر شده است.

علاوه بر این، با خروج سریع جامعه بین المللی، اقتصاد به سرعت سقوط نمود و باعث گردید که تولید ناخالص داخلی در یک سال ۲۸ درصد کاهش یابد. در خزان ۲۰۲۱، سالی که با خشکسالی همراه بود، سازمان ملل قحطی احتمالی را پیش بینی نمود. جامعه بین المللی با اکراه به تمویل فعالیت های خود در افغانستان ادامه دادند. اما شرط شان این بود که بودجه آن ها به نفع طالبان نباشد.

هیچ فاجعه انسانی نه در زمستان اول و نه در زمستان های بعدی رخ نداد، باوجودیکه بحران های دوگانه، اقلیمی و اقتصادی همچنان بیداد می کردند و با مصیبت ها طبیعی دیگر، مانند زلزله و سیل، و یا مصیبت های سیاسی مانند تصمیم پاکستان برای اخراج صدها هزار افغان، همراه بود. سازمان ملل متحد از اینکه توانسته است از حوادث بد جلوگیری کند، راضی بنظر می رسد، همچنان عوامل دیگری مانند صلح و همکاری در میان افغان ها کمک زیادی نموده است تا از فروپاشی جلوگیری گردد.

موقعیت یا وضعیت متضاد:

رؤسای دفاتر مختلف سازمان ملل متحد در افغانستان باید فعالیت های خود را با مقامات جدید که حتی قبل از برگشت دوباره به قدرت در طول دو دهه «حکومت پوشالی» بر جامعه تسلط قوی داشتند، هماهنگ بسازند. زیرا بسیاری از مناطق زیر کنترل آن ها بود، و همچنین نزد بسیاری از افغان ها جنگ آن ها را جنگ آزادی ملی می دانستند، و همین برای شان سبب مشروعیت مردمی خاصی گردیده و در زمان به قدرت رسیدن آنها به مشروعیت شان افزود.

پس از بیست سال جنگ و خروج ناتو از افغانستان، امارت اسلامی افغانستان که نام رسمی حکومت طالبان است، به این زودی ها از بین نمی رود. این برای همه کسانی که امروز در افغانستان هستند، از جمله دفاتر سازمان ملل متحد هویدا است.

با وجود آن، هنوز هم سازمان ملل متحد قدرت جدید را عملاً به رسمیت نشناخته است و حکومت پوشالی پیشین با وجود تجزیه کامل آن، هنوز هم چوکی افغانستان در سازمان ملل متحد و همچنین بیشتر سفارتخانه های جهان را اشغال کرده است. حتی اگر برخی از کشورها، از جمله کشورهای که از نظر جغرافیه مانند روسیه و چین که با مقامات کابل نزدیک تر شده اند.

امارت اسلامی هیچ نمایندگی در نهادهای بین المللی ندارد، زیرا طالبان هنوز هم یک سازمان تروریستی محسوب می شوند که نباید با آن ها گفت و گو کرد.

وارد کردن فشار بر طالبان، جهت پذیرش آداب و رسوم و ارزش های که ما آن را جهانی می بینیم - و طالبان به آنها مخالفت می کنند - تنها به افراطی شدن آنها کمک می کند.

رئیس تجارت بین المللی در وزارت تجارت دولت فعلی در کابل در ماه دسامبر ۲۰۲۳ با اشاره به جنگ طالبان علیه جهادی های دولت اسلامی خراسان و همچنین مجادله آن ها برای از بین بردن مزارع کوکنار به من گفت:

«شما (جامعه بین المللی) از ما خواستید که با تروریزم مبارزه کنیم. با تروریزم مبارزه می کنیم. شما از کشت و تولید تریاک نگران بودید که در کشورهای شما به جوانان تان آسیب می رساند. ما مبارزه نمودم و به آن پایان دادیم. اما شما هرگز علناً تصدیق نکرده اید که امارت اسلامی توانسته است این مشکلاتی را که دولت دست نشانده شما (جمهوری تاسیس شده از سال ۱۳۸۰ تا ۱۴۰۰) قادر به حل آن نبود، حل نمود. فعلاً شما در مورد زنان افغان ما را مورد انتقاد قرار می دهید و می خواهید دوباره به شما گوش داده شود. اما این به جامعه ما مربوط می شود. شما چیزی برای گفتن در مورد آن ندارید.»

درکی که سازمان ملل متحد از طالبان در مورد زن دارند، عبارت است از زن ستیزی توسط وحشی های مذهبی، که باید بر اساس پرنسیپ با آن ها رفتار شود. اما چنین اظهاراتی هیچ تاثیری بر سرنوشت زنان افغانستان ندارد، ولی کار، کارمندان سازمان ملل متحد در این کشور را پیچیده می کند. اما آنها به طور علنی مخالفت خود را با حکومت طالبان نشان می دهند... ، لکن با احتیاط تمام با آن ها (امارت اسلامی) ارتباط برقرار می کنند و سعی می کنند تا نتایج مشخصی به دست آورند.

تبادلات محتاطانه که مؤثر واقع شد:

در ماه اپریل ۲۰۲۳، طالبان اعلان کردند که زنان افغان دیگر اجازه ندارند که در دفاتر سازمان ملل متحد در کشور کار کنند. با این حال، تا آنجا که من می دانم، از آن زمان تاکنون هیچ زنی توسط دفاتر سازمان ملل متحد در افغانستان اخراج نشده است و حتی زنان جدیدی به اثر گفت و گو با رهبران طالبان دور از کمره استخدام شده اند. هر وقت که نمایندگان سازمان ملل متحد علناً از سیاست طالبان در مورد زنان انتقاد می کنند، این مذاکرات شکننده و آسیب پذیر را، به خطر می اندازند.

جامعه بین المللی تمام توجه شان را در افغانستان بالای یک موضوع متمرکز ساخته اند: **وضعیت زنان افغان.**

برای یک تهیه کننده تلویزیونی فرانسوی که فلم های مستند را تهیه می کند، یک سلسله داستان ها در مورد افغانستان پیشنهاد کردم، وی به من هشدار داد که اگر داستان های من در مورد «ریش و چادری یا برقع» نباشد، هیچ کانالی تلویزیون به آن علاقه نخواهد گرفت. من به هیچ وجه نمی خواهم بدبختی زنان افغانستان، مخصوصاً دختران را که اکنون از دسترسی به تحصیلات متوسطه و عالی محروم هستند، کم بگیرم، اما مسائل دیگری نیز وجود دارد که جا دارد به آن توجه شود.

به طور مثال، تغییرات اقلیمی یا اوضاع جوی، پدیده ایست که به افغانستان تقریباً هیچ کمکی نشده است. اگر زمین های زراعتی به بیابانی شدن در این کشور ۴۰ میلیون نفری ادامه یابد، در این صورت منتظر موج مهاجرت به کشورهای همسایه و کشورهای ثروتمند را همراه خواهد داشت. امارت اسلامی افغانستان از تهدیدات اقلیمی نگران است و می تواند یک شریک مؤثر در این زمینه باشد. اما باید بتواند در مجامع بین المللی شرکت کند و به بودجه ای مانند آنچه در چارچوب ۱۹ COP پیش بینی شده است - کنفرانسی که به آن دعوت شدند، اما فقط ناظر بودند.

در آژانسی که من مشاور ارتباطات ستراتژیک آن بودم، به نام FAO یا (سازمان غذا و زراعت سازمان ملل متحد)، مؤظف بود تا پروگرام حفاظت از محیط زیست و جنگلات، توزیع و کشت تخم های بذری و پروژه های بزرگ آبیاری را ادامه دهد، اما وقتی صحبت با مسئولین دولت به میان می آید، باید بسیار مراقب بود تا نشان داده شود که همه این پروژه ها به نفع مردم است، نه دولت. اگر یکی از اعضای دولت در مراسم افتتاح حضور داشته باشد، از نشر عکس خودداری می شود.

ماموریت توسعه یی دیگری سازمان ملل متحد بنام (UNDP) که وظیفه مبارزه با تغییرات اقلیمی را دارد، تمام برنامه های حفاظت از محیط زیست خود را برای جلوگیری از هرگونه سوء ظن

که عبارت از همکاری با طالبان می باشد، پایان داده است. استعمال کلمه "توسعه" در ارتباط با ادارات افغانستان ممنوع است، زیرا به معنای حمایت از دولت طالبان می باشد. فعلاً ما فقط در مورد تأمین "نیازهای اساسی" مردم صحبت می کنیم.

باوجود خصومت نمایان با طالبان، طالبان سازمان ملل را می پذیرند، زیرا از فشار زیاد بر امارت اسلامی جلوگیری و مخصوصاً کمک های بشردوستانه را کاهش می دهد و همچنان اجازه می دهد تا یک نوع گفت و گو با جامعه بین المللی انجام شود و باعث رسیدن دالر به یک اقتصاد ضعیف گردد. همچنان باعث پذیرش سازمان ملل متحد گردیده و برایش اجازه می دهد تا در جای خود باقی بماند و ادامه حضور آن نیز می تواند به عنوان حمایت ضمنی از امارت اسلامی تفسیر شود. مامورین این سازمان نسبت به این پدیده بسیار حساس هستند و ترجیح می دهند محتاط باشند و از سرمایه گذاری در پروژه های بزرگی که کشور به آن نیاز دارد، صرف نظر کنند، بطور مثال از سرمایه گذاری در مورد تغییرات اقلیمی خودداری کنند.

بیرون شدن از بُن بست:

در حقیقت چنین به نظر می رسد که انکار از واقعیت دولت طالبان در افغانستان، به غیر از تقویة اخلاقی برای سیاستمداران غربی چیزی دیگری به ارمغان نمی آورد که با یک هزینه بسیار کم خود را به عنوان محافظ زنان افغان معرفی می کنند.

این امر سبب می شود که افغان هایی که با به قدرت رسیدن طالبان به خارج از کشور پناه برده اند و به دنبال بازگشت به قدرت با حمایت غرب هستند، آرامش می یابند، اما وضعیت افغانستان را تغییر نخواهد داد.

تصور اینکه طالبان تحت فشار افکار عمومی بین المللی و تحمیل شکست به ایالات متحده و ناتو، فرو خواهند پاشید، یک آرزو است.

چه بخواهیم و چه نخواهیم، برای سازمان ملل متحد، داشتن یک رابطه صادقانه با دولت جدید در افغانستان، چانس تأثیر مثبت بر کشور را مخصوصاً در دراز مدت افزایش می دهد.